

У политичком хазарду с Јужном Осетијом, ако се изузму недужне жртве безумне ратне авантуре, највећи губитник ће, очигледно, бити онај ко је (не)промишљено највише ризиковао: грузијски председник Михаил Сакашвили.

Осокољен досадашњом подршком моћних протежера и заштитника, Сакашвили је, и по проценама једног броја његових западних пријатеља, направио војним упадом у Јужну Осетију рачун без крчмара који би лако могао да му (политички) дође главе.

Аналитичари на Западу, и кад то чине тешка срца, констатују, наиме, да се грузијски председник једноставно прерачунао, а са њим и његови покровитељи и подстрекачи.

Упао је у клопку сопствене запаљиве реторике, превеликих амбиција и погубне процене да је управо ово тренутак кад треба играти на карту с највећим улогом: у часу олимпијског затишја, непосредно после смене у Кремљу и – док је још његов заштитник, у чију је реч и моћ очигледно слепо веровао, Џорџ Буш још у „седлу“.

Један број немачких коментатора, и то из медија који су све време били више наклоњени Грузији него Русији, констатује, наиме, да је Сакашвили можда погрешно „прочитао“ изричитост с којом су његови вашингтонски пријатељи (Кондолиза Рајс му је била у гостима који дан пре одлуке да мачем пресече компликовани кавкаски чвор) „гарантовали“ целовитост и суверенитет његове земље, укључујући и „побуњенике“ у Абхазији и Јужној Осетији: у проценама хладније главе могло се лако закључити да ни Вашингтон ни НАТО неће лако и безглаво улетети у конфронтацију са Москвом на кавкаском бурету барута.

Коментатор конзервативног берлинског „Велта“ констатује у том контексту да ће се ускоро европски и амерички савезници суочити с питањем да ли је Михаил Сакашвили уопште био човек с којим је требало улазити у чвршће обавезе и кооперацију.

Има и оних који тврде да је Сакашвили жртва опортунистичког понашања и пренаглашених обзира Запада према Москви. У том контексту се спомиње и држање канцеларке Ангеле Меркел. Њен резолутан став да Грузија не може ући у западни војни савез уносећи у њега нерешене проблеме са Јужном Осетијом и Абхазијом, упркос изричитог инсистирања њеног пријатеља, америчког председника Џорџа Буша, могао је, кажу ови коментатори, да „охрабри Москву“.

Руси су непромишљеном грузијском ратном авантуром добили сјајну прилику да покажу да „(одлучни) Путин није (хаотични) Јељцин“ и да су сада изгледи грузијског председника Сакашвилија да оствари два своја стратешка циља – да на препад врати Јужну Осетију и Абхазију под сопствену власт и своју земљу, такође на брзу руку, уведе у НАТО – сада далеко неизвеснији него што су до пре посезања за оружјем уопште били.

И шведски експерт за кавкаски регион Сванте Корнел из стокхолмског Института за безбедност и развојну политику констатује да је Запад једноставно превидео упозорења која су стизала из Москве поводом Косова (не може бити јединствен случај, имаће неминовно утицаја на сепаратизам у другим деловима света, па тиме и у Јужној Осетији

Пише: Мирослав Стојановић
уторак, 12 август 2008 21:01

и Абхазији), да ће Москва поводом обећања Грузији и Украјини да ће бити примљене у НАТО појачати подршку Осетији и Абхазији и, коначно, да одласком са државног трона, Владимир Путин није ништа изгубио од своје (велике и одлучујуће) политичке моћи, коју је задржао као премијер и лидер најснажније руске политичке странке.

Политика

[објављено: 11/08/2008]